

động ngay chỉ, trong một vài giây đồng hồ nữa tôi sẽ phải mềm lòng mà bỏ qua cho nàng.

Tôi la lớn :

— Nhắm mắt lại, tôi bắn.

Ngón tay tôi run run, tôi có cảm giác như khâu, súng sập văng ra khỏi tay tôi. Tôi không ngờ tôi lại bết bát đến thế. Tuy nhiên, tôi đã cấp tốc lấy lại bình tĩnh, nâng miệng súng lên ngang cổ Kira. Kira đã nhắm nghiền mắt, sẵn sàng đợi chết.

Tôi cũng nhắm nghiền mắt như nàng. Tôi can đảm thật đây song không đủ can đảm nhìn cuống họng người đẹp bị nát bét vì viên đạn tàn bạo. Thôi, một liều ba bảy cũng liều, tôi nghiêng răng bóp cò.

Một giọt nước mắt lăn trên má tôi.

Cộp một tiếng khô khan.

Tôi nghe tiếng cò súng kêu nhưng không nghe tiếng đạn nổ. Chắc viên đạn thứ nhất bị thối. Thật là sui cho tôi. Tôi bèn nghiêng răng bóp cò lần thứ hai. Cũng như lần trước, tôi vẫn chỉ nghe tiếng cộp khô khan.

Tôi mở mắt ra.

Phía sau tôi vừa vang lên một chuỗi cười ròn rã. Kề cật tiếng cười kiêu ngạo này chẳng phải ai xa lạ.

Đó là bà Corin, Đặc phái viên của tỉnh báo liên bang Tây Đức.

Chính bà Corin đã thuê tôi giết người đẹp Kira,

III

Đàn bà là cái chi chi...

TÔI không nhớ đã có dịp nào mở một tập thơ xưa và đọc bên trong mấy chữ «ai tinh là cái chi chi»... Nếu đạo văn không phải là một tội thì tôi xin sửa lại như sau «đàn bà là cái chi chi!» Vâng, đàn bà là cái chi chi vì họ là cái dễ hiểu và rất khó hiểu, cái dễ thương và rất dễ ghét, cái làm cho đàn ông sống và làm cho đàn ông chết, cái tạo ra chiến tranh và tạo ra hòa bình...

Trong đời, tôi đã gặp quá nhiều đàn bà, da vàng có (là lẽ dĩ nhiên, vì tôi cũng mũi tẹt, da vàng như họ), da trắng có, và da... đen cũng có. Tôi vốn chủ trương nam nữ bình quyền nên về vấn đề tuổi tác tôi cũng bình quyền. Tôi không kỳ thị đàn bà 17 tuổi hay 50 tuổi, đối với tôi điều kiện cần thiết là sắc đẹp, đẹp diện mạo cũng như đẹp thân hình, niên

một lát với nàng...

Nhiều người chưa có kinh nghiệm định ninh rằng đàn bà đẹp không mang quần áo trên mình chỉ bộc lộ hết cái đẹp nếu họ đứng thẳng, và đàn ông chỉ nên chiêm ngưỡng bề trước. Quan niệm như vậy là sai : trong hoàn cảnh này, họ đứng nghiêng mới đẹp. Đứng hơi nghiêng, đàn ông mới có cơ hội quan sát đầy đủ đường cong. Trời ơi, Kira đã nắm được bí quyết chinh phục đàn ông, nàng cố tình xoay người hơi nghiêng, hai gót chân rón lên nhẹ, và như thể ngăn ấy động tác cũng chưa đủ làm tôi đứng tim nàng còn uốn ngực, đưa hai tay ra sau, đan sau gáy dưới mái tóc bồng bồng nữa.

Cho đến bây giờ tôi cũng chưa hiểu tại sao khi ấy tôi chưa đứng tim mà chết. Vì khi ấy tim tôi đập inh inh, tiếng đập của búa tạ trong xưởng rèn cũng chỉ kêu inh inh đến thế là cùng. Mắt tôi phóng ra hàng vạn con đom đóm nên tôi chỉ thấy loảng thoảng là bà Côrin chìa bàn tay ra và mỉm miệng cười đợi tôi đáp lễ.

Thấy tôi trơ như đá vững như đồng, bà Côrin vội ra lệnh cho người đẹp Kira :

— Trời lạnh lắm, em mặc ngay quần áo vào kéo bị cảm. Chúng mình phải đi ngay bây giờ.

Tôi bừng tỉnh mộng. Kira uyển chuyển đi sang phòng bên. Nàng cố tình kêu gọi tôi, vì nàng cứ đề nguyên như thế mà đi, và đi từ từ, rất từ từ,

và cứ bước được vài ba bước nàng lại dừng, ngoảnh đầu ra sau cười duyên với tôi.

Bà Côrin tiếp tục cho tôi uống nước đường ngọt lạt :

— Ông là sĩ quan tinh báo đầu tiên dám giết Kira. Nhân danh ông tổng giám đốc tinh báo liên bang Tây Đức, tôi xin thành thật khen ngợi ông.

Tôi không cần bà Côrin khen mà chỉ cần có Kira một bên. Và lại, cách đây mấy phút, bà đã khen tôi một cách khách sáo. Tôi buồn héo ruột vì có linh tinh Kira đang bỏ tôi đi mất. Trong khi ấy bà Côrin vẫn lải nhải :

— Mời ông ngồi xuống đây, tôi sẽ giao công tác cho ông.

Công tác nào nữa ? Tôi không còn bụng dạ để nghĩ đến công tác nữa. Hình ảnh Kira đã choán đầy tâm khảm tôi. Tôi bèn đáp, giọng bực bội :

— Thưa bà, tôi không thể nghe lời bà được.

Bà Côrin đứng vụt dậy, vẻ mặt vô cùng sửng sốt :

— Tại sao ?

— Vì tôi chán rồi.

— Ông không thể chán như vậy. Mọi việc đã được sửa soạn chu đáo, chỉ còn chờ ông nữa thôi. Nếu ông từ chối vài phút chót thì nền an ninh chung sẽ bị hăm dọa nặng nề. Tôi tin là ông sẽ xét lại quan điểm. Tuy nhiên, tôi cũng xin ông cho

biết lý do ông chán.

— Trời ơi, chính tôi cũng chưa biết lý do tại sao tôi chán nữa.

Một tiếng nói trong trời lại cất lên :

— Nhưng em lại biết.

Tôi vội quay lại. Người vừa lên tiếng là Kira. Nàng mặc đồ Tàu, cánh tay và bắp chân đều đặn trắng nõn của nàng trưng phần dịu dàng với màu áo sường sấm cánh sen, cũng bằng gấm Hồng kông. À, ra Kira là đệ tử của màu cánh sen gọi cảm.

Nàng cười với tôi :

— Em đã biết rõ. Anh muốn em nói ra không?

Lưỡi tôi đột nhiên cứng đơ. Tôi muốn bà Cô-rin hiểu ngầm cho tôi chứ tôi không muốn nàng nói, Ai ngờ nàng lại xuất hiện. Đàn bà quả là cái chi chi... tôi sành tâm lý đàn bà, nhưng ngược lại đàn bà lại sành tâm lý nam nữ hơn tôi,

Bà Côrin giục nàng :

— Em cứ nói đi. Chị sẽ phục em sát đất nếu em nói đúng. Và chị sẽ biết ơn em nếu em thuyết phục được đại tá Văn Bình nhập lãnh công tác.

Kira nói :

— Ông đại tá nói đùa đấy. Em biết chắc chắn trăm phần trăm là ông đại tá đã phản lời. Vì nếu ông đại tá từ chối, em bắt buộc phải hoạt động một mình trên đất địch, võ nghệ em kém, mưu trí em xoàng, thế tất em phải mất mạng. Ông đại

tá nữ nào bỏ mặc cho em chết, phải không thưa bà chị Côrin ?

Bà Côrin ngúc đầu :

— Em nói đúng,

Nàng đặt bàn tay lên vai tôi :

— Phải không, anh đại tá Văn Bình ?

Nàng chỉ hỏi tôi lấy lệ vì nàng đã biết là tôi nhận lời. Tôi vốn là người được Trời sinh ra để bênh vực phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp cô thế. Và lại, thoát đầu tôi từ chối vì tôi tưởng không có Kira. Nếu được hoạt động với nàng thì bảo tôi lên vào điện Cẩm Linh — pháo đài kiên cố nhất thế giới — để xin ông Thủ tướng Liên xô tí huyết tôi cũng ký liền hai chân, hai tay, hưởng hồ...

Hưởng hồ đây chỉ là một điệp vụ thông thường. Danh từ chuyên môn gọi là điệp vụ « xuất nhập »

Đưa một nhân viên gián điệp vào bên trong quốc gia địch được gọi là « tàng nhập ». Hoạt động xong, nhân viên gián điệp phải trở về. Các biện pháp đảm bảo sự trở về an toàn gọi là « xuất nhập ».

Trong quá khứ, tôi đã tàng nhập nhiều lần vào bên trong lãnh thổ số viết. Xuất nhập không dễ song cũng không khó lắm. Phương chi lần này lại có giai nhân Kira giúp sức một bên.

Kira là người đẹp Ấn trăm phần trăm, chứ

không phải giả hiệu. Nàng sinh trưởng tại một tiểu bang phía tây nên da nàng trắng, mũi nàng cao. Thân thể nàng đẹp không phải là chuyện lạ vì từ hồi còn ở trường đại học nàng đã chiếm giải nhất về môn thể dục thẩm mỹ. Nàng còn là vô địch bơi lội, con sông Gange rộng mênh mông, nước chảy xiết, mà nàng bơi qua bơi về như thể tôi lái xe hơi phom phom sáng sớm trên xa lộ Biên Hòa. Về võ thuật và tác xạ, nàng cũng nổi tiếng; chẳng thể mà tình báo liên bang Tây Đức còn quý nàng hơn cả hạt soàn nữa.

Vàng, nàng là điệp viên ưu tú và tin cậy của Tây Đức hoạt động trên lục địa Ấn độ. Nàng đã xử dụng những đường cong núi lửa độc nhất vô nhị của nàng để mời chào các nhà ngoại giao Ấn độ. Vì nước này theo chủ nghĩa trung lập, và rất bỡ ngỡ với Liên Xô. Núp sau chiêu bài ngoại giao bất khả xâm phạm của cộng hòa Ấn độ mà hoạt động do thám cho Tây Đức thì KGB ba đầu sáu tay cũng trở thành điếc tai và mù mắt.

Tình báo Tây Đức gài Kira vào một tòa báo bản xứ. Hàng ngày nàng tiếp xúc với các yếu nhân chánh quyền, và chỉ mấy tháng sau nàng dần dần được một thanh niên trên 30, giữ chức tham vụ tại bộ Ngoại Giao. Gã đàn ông đại gái này có nhiều quan thầy trong đảng Quốc Đại, đảng cầm quyền tại Ấn, nên thăng chức như điều gặp gió. Hắn đã có vợ.

có con đùm đề, Kira lại quá đẹp, hẳn không thể giấu nhem mỗi tình trên bực trong dầu đục mãi. Nên hẳn phải vận động để được bổ nhiệm ở hải ngoại.

Mới đầu, hẳn qua Ba Lê. Kira lên lút đi theo. Một thời gian sau hẳn được chuyển chuyên sang Mạc tư Khoa. Trong thời gian ấy, hẳn đã chạy chọt để Kira trở thành thư ký trong sứ quán. Và từ đó nàng nghiêm nhiên trở thành vợ bé của ông đệ nhị tham vụ sứ quán Ấn độ tại Mạc tư Khoa.

Kira vừa từ thủ đô Liên Xô về thăm nhà hai tuần trước. Tiếng là để thăm nhà, nhưng thật ra là để nhận chỉ thị mới, và tiếp xúc với tôi. Nàng quen Mạc tư Khoa như chiếc mù-soa trong túi áo, bà Côrin nói rằng kinh nghiệm và tài tháo vát của nàng sẽ giúp tôi được nhiều. Tôi không muốn đáp bà Côrin rằng có lẽ tôi còn quen Mạc tư Khoa hơn Kira nhiều lần vì tôi sợ phải hoạt động một mình thì nguy. Vì vậy, tôi chỉ ừ hừ. Bà Côrin nói dứt. Kira chìa bàn tay ra cho tôi hôn rồi thoãn thoắt đi ra. Tôi giữ nàng lại song bà Côrin lắc đầu:

— Ông chồng hờ của nàng đang đợi. Ông nên về thăm nàng về thì hơn. Phải về ngay mới kịp. Tôi tin rằng ông đang còn nhiều cơ hội gặp nàng tại Liên Xô.

A ra tình báo Tây Đức cũng khôn như ranh t. Biết tôi mê gái đẹp, họ dùng Kira để dụ tôi...

Tôi thở dài nhìn theo nàng khuất trong bóng tối. Nửa giờ trước, tôi không thích phục vụ cho tình báo Tây Đức. Giờ đây, tôi lại thích hơn cả ông Hoàng nữa. Và tôi chỉ muốn được trèo lên phi cơ, bay vù như gió qua bức màn sắt để tái ngộ Kira.

Nhưng bà Côrin không cho phép tôi nhớ nhung vãn vơ nữa. Bà đeo cặp kiếng lão vào mắt, mở hồ sơ ra tham khảo rồi bắt đầu vào việc :

— Công tác mà ông sắp thi hành liên hệ đến một vấn đề hiện được bàn tán sôi nổi trên khắp thế giới. Vấn đề vũ khí chiến tranh hóa học và vi trùng.

Hắn ông đã biết công ước Gio-neo cấm mọi hình thức chiến tranh hóa học và vi trùng nhưng trên thực tế các cường quốc đều dành những ngân khoản lớn lao cho công cuộc nghiên cứu và sản xuất loại vũ khí kinh khủng ấy. Hàng năm, Hoa Kỳ chi tiêu từ 400 đến 500 triệu đô-la, số tiền do Liên xô xuất ra có thể lên gấp đôi, Tây Đức không có hoàn cảnh và phương tiện như Nga, Mỹ, song lại là quốc gia có nhiều nhà khoa học lỗi lạc về chiến tranh hóa học và vi trùng. Trong số này, lỗi lạc nhất là bác sĩ Faben. Hiện thời Faben đang bị kẹt tại Mạc tư Khoa.

Tôi ngắt lời bà Côrin :

— Bị bắt ?

— Theo tin tức nhận được thì Faben bị bắt, và

đang bị giam tại khám đường Lubiänka. Nhưng cũng có thể vụ bắt giam này chỉ có tính cách dằn cảnh. Một số khoa học gia Đức từng bị KGB bắt giam như vậy, thật ra là họ tự ý cộng tác với Liên xô. Cho nên trong trường hợp Faben, chúng tôi chưa thể xác xác định là ông ta bị bắt giam thật sự hay đã tự ý cộng tác với họ.

Sự ra đi của Faben là một mối nguy lớn, không những cho cộng hòa liên bang Đức, mà còn cả cho toàn Tây phương nữa, vì Faben là một trong số rất ít khoa học gia tây phương từng phục vụ tại các trung tâm thí nghiệm vũ khí hóa học và vi trùng tối mật ở Hoa kỳ, Anh, Pháp và Thụy điển. Faben đã lưu trú gần 6 tháng tại căn cứ Detrick, Edgewood và Dugway, nghĩa là những căn cứ thí nghiệm, sản xuất và tích trữ vũ khí hóa học và vi trùng mạnh nhất của Hoa kỳ ; Faben lại tham dự một khóa hội thảo đặc biệt tại trung tâm Porton, Anh quốc. Faben còn đến cả nhà máy Bouchet và Tarbes của Pháp để quan sát tận mắt thể thức chế tạo nữa. Tóm lại, Faben là một pho tự điển sống, nếu KGB khai thác được ông ta thì hậu quả sẽ rất tai hại.

— Tôi nghĩ rằng Liên Xô không đến nỗi thua kém Tây phương trên địa hạt sản xuất vũ khí hóa học và vi trùng hữu hiệu. Có lẽ còn hơn nữa.

— Ngay sau khi thế chiến thứ hai chấm dứt

Liên Xô đã bắt một số khoa học gia Đức về nước và lập phòng thí nghiệm, nhưng tiến bộ của họ về hóa học và vi trùng học lại rất chậm. Tuy nhiên, vấn đề làm chúng tôi lo ngại không phải là sợ Liên Xô có thể chế tạo, mà là sợ trường hợp Liên Xô khám phá được các công thức độc được mới của Tây phương họ sẽ không chịu thương thuyết đúng đắn về việc hủy bỏ vũ khí hóa học và vi trùng nữa.

Tưởng anh nên biết là từ nhiều tháng nay một cuộc thương thuyết thầm lặng đã diễn ra trên cấp bậc ngoại giao giữa Liên Xô và Hoa kỳ cùng một số quốc gia tây phương nhằm đạt được bi quyết chiến tranh hóa học và vi trùng. Cuộc thương thuyết này nhằm đạt tới một sự thỏa thuận chung, hủy bỏ toàn diện các vũ khí giết người man rợ kể trên. Liên Xô chỉ chịu thương thuyết nghiêm chỉnh nếu họ còn thua Hoa kỳ, nhưng một khi họ đã ngang sức với Hoa kỳ họ sẽ tìm cách lảng ra. Trung Cộng sẽ lợi dụng tình trạng bế tắc này để lao đầu vào công cuộc sản xuất. Đến một ngày nào đó, Mao Trạch Đông hoặc một Thủ tướng sẽ viết hiệu chiến bầm nút chiến tranh hóa học, và vi trùng, thì Tây phương không còn cách nào khác ngoài cách trả đũa. Anh thử tưởng tượng xem, cuộc đại chiến toàn diện này sẽ gồm đủ mọi vũ khí, kể cả siêu bom hạch tâm, chứ không riêng gì hóa chất và vi trùng.

Khi ấy, trái đất sẽ vỡ nát, nhân loại sẽ bị hoàn toàn hủy diệt.

Muốn khai chiến nguyên tử, người ta phải bắn hỏa tiễn. Một vài chục hỏa tiễn vị tất triệt hạ được Tây phương, vì còn hàng rào điện tử chống hỏa tiễn mỗi ngày một gia tăng tính chất hữu hiệu. Liên Xô có thể phá hủy Hoa kỳ, nhưng không dám khai chiến vì sợ Hoa kỳ phá hủy lại. Nhưng về lãnh vực hóa học và vi trùng thì thật là khó khám phá ra ai là kẻ gây chiến. Chỉ một trái bom, một hỏa tiễn cũng đủ chinh phục một lục địa rộng lớn. Hoặc, trên một quy mô hạn chế, chỉ cần một toán biệt kích thâm nhập vào quốc gia địch là đủ đầu độc hàng trăm triệu dân trong vòng vài ba giờ đồng hồ.

Tôi xin đơn cử một vũ khí vi trùng hiện được coi là khủng khiếp nhất; vi trùng botulinus, nghĩa là một loại vi trùng gây bệnh dịch hạch, chỉ cần một gờ-ram là có thể giết chết một ngàn triệu người... Anh đã nghe rõ chưa? Muốn giết hết dân chúng Hoa kỳ người ta chỉ cần chế một viên thuốc nhẹ một phần năm gờ-ram, có thể giấu vào bất cứ chỗ nào...

Tuy nhiên vi trùng dịch hạch cũng chưa nguy hiểm bằng hơi độc GB hoặc VX mà tác động làm tê liệt thần kinh hệ nạn nhân. Sở dĩ óc con người ra lệnh được cho thân thể, và thân thể tuân theo

là nhờ một chất đặc biệt gọi là acetylcholinestérase. Hơi độc GB và VX tiêu diệt hết chất này, thần kinh hệ trở thành bất lực con người trở thành khúc gỗ sau khi hít phải hơi độc.

Bây giờ giả sử Trung Cộng phóng một trái bom hơi độc vào Hoa kỳ. Hai trăm triệu dân Mỹ sẽ trở thành hai trăm triệu khúc gỗ vô tri giác. Cái lợi của hơi độc GB hoặc VX là chỉ sau mấy giờ đồng hồ sẽ tan biến. Sau khi người Mỹ nằm xuống binh sĩ Trung Cộng sẽ thả nhiên nổ bộ lên tây bán cầu, chiếm trọn lãnh thổ, mà không cần bắn một phát súng.

Riêng hơi độc GB đã có thể làm nhân loại sợ toát mồ hôi lạnh. Phương chi hơi độc VX lại mạnh hơn hơi độc GB. Trong thời gian gần đây, các nhà hóa học Thụy điển đã tìm ra một hơi độc mạnh gấp hơi độc GB 20 lần. Mạnh gấp 20 lần ! Phòng thí nghiệm của Mỹ ở Fort Detrick lại tìm ra một hơi độc mạnh gấp hơi độc này 10 lần nữa !

Ông đã thấy chưa ? Liên Xô mới sản xuất được một loại GB và VX thông thường. Và bác sĩ Faben là người đã ít nhiều liên quan đến những phát minh ghê gớm ở Thụy điển và Hoa kỳ về lãnh vực võ khí hóa học và vi trùng. Nếu không có cách nào thu hồi Faben, Liên Xô sẽ nắm được một kho tàng tài liệu vô giá, và cuộc thương thuyết bãi bỏ võ khí tàn sát sẽ bị vô hiệu hóa.

— Tại sao một khối óc khoa học siêu đẳng như Faben lại có thể rơi vào tay Liên Xô dễ dàng như vậy ?

— Nhiều yếu nhân phản gián tây phương cũng nêu câu hỏi này như anh. Trên thực tế, Faben được bảo vệ an ninh vô cùng nghiêm mật. Ngày cũng như đêm, nhân viên an ninh luôn luôn bám sát ông ta. Ông ta ăn cơm, nhân viên an ninh phải ném trước. Ông không được ăn uống bất cứ cái gì ở bên ngoài, đi đâu, ông ta cũng phải mang theo bình thủy đựng nước riêng kè kè bên mình. Mỗi khi ông ta xê dịch, ông ta đều có tiền hô hậu ủng, và ông ta ngồi trong xe hơi bọc thép đặc biệt, đạn bắn không thủng. Vậy mà ông ta lại biến mất như làn khói mới lạ lòng chứ !

— Faben mất tích ở đâu ?

— Bá Linh. Tây Bá Linh. Phòng thí nghiệm của Faben được đặt trong một khu an toàn, cách thủ đô Bonn 50 cây số. Chẳng hiểu nhân viên an ninh làm ăn ra sao mà Faben trốn được tới Tây Bá Linh, và từ đó người ta không nghe nói đến ông ta nữa. Cho đến ngày chúng tôi được tin đích xác ông ta bị giam trong khám đường Lubiánka. Sau đó, ông ta xuất hiện trong một cuộc họp báo ở Mạc tư Khoa trước gần một trăm ký giả, trong số có 10 thông tin viên tây phương.

— Faben nói là tự ý trốn sang Liên Xô ?

— Đại để như thế. Cuộc họp báo chỉ kéo dài trong 15 phút chỉ vừa đủ cho Faben tuyên bố mấy câu vô thưởng vô phạt, cho các nhiếp ảnh viên làm việc và cho nhân viên phiên dịch.

— Nhiệm vụ của tôi là sang Mạc tư Khoa bắt Faben mang về ?

— Thượng sách là mang ông ta về. Vì chúng tôi muốn biết tại sao ông ta biệt tích. Các phòng thí nghiệm tây phương cũng đang cần bộ óc cũr khỏi của ông ta.

— Bà vừa nói đến thượng sách, thế tất phải có trung sách. Tôi có quyền giết Faben trong trường hợp không thu hồi ông ta được không ?

— Ông được toàn quyền. Mang về hay giết, ông sẽ được toàn quyền định đoạt tại chỗ.

— Kira sẽ là tiếp xúc của tôi tại Mạc tư Khoa ?

— Phải. Nàng sẽ cho ông biết thêm tin tức và chi tiết cần thiết. Ngoài ra, nàng sẽ cung cấp phương tiện cho ông trốn khỏi Liên Sô.

Tôi xô ghế đứng dậy, nhưng bà Corin lại ra hiệu cho tôi ngồi xuống :

— Thong thả. Tôi mới trình bày một nửa của công việc. Nửa còn lại mới là quan trọng. Ông không sang Liên Sô một mình, vì còn có một người đàn bà nữa.

— Trời ơi, lại đàn bà... Đàn bà là cái chi chi? Tôi muốn trốn mà không được.

— Chẳng qua đó là tại ông. Ông có cảm tình quá đáng với đàn bà nên ông ráng chịu khổ. Người đàn bà cùng đi với ông sang Mạc tư Khoa là vợ của Faben.

— Vợ chính hay vợ lẽ ?

— Không chính cũng không lẽ. Vì bà vợ chính của ông ta đã chết từ lâu, trong một tai nạn máy bay. Faben đã lớn tuổi rồi, không còn trẻ nữa đâu, tuy vậy ông ta vẫn còn nhiều duyên thầm, và cũng khá khỏe mạnh, và khá gần bó với nữ sắc. Sau khi góa vợ, Faben không chịu tục huyền, không phải vì ông ta thương vợ cũ, mà vì ông ta thích được tự do để dễ hẹn hò hẹn. Nhưng rồi cuộc ông ta cũng sa vào lưới.

— Lưới săng ta của tình báo ?

— Không, lưới tình. Đây chỉ là lưới tình, vì Lô lô là một bông hoa tuyệt sắc.

— Nàng là Lô lô, tất sinh trưởng ở Ý.

— Không, người ta gọi nàng là Lô lô vì nàng giống nữ minh tinh màn bạc Ý Gina Lollobrigida như thể chị em ruột. Nàng trẻ hơn, tươi hơn, và thân thể còn hấp dẫn hơn Lollobrigida nữa.

— Lão già Faben thật tốt phước !

— Không thể biết là tốt hay xấu. Tôi rất tin vào bản lãnh của ông nhưng chỉ sợ ông mà luôn Lô lô thì hỏng to. Tuy nhiên, việc chính là thu hồi Faben, ông làm cách nào xong việc là được, còn

Ông yêu vợ Faben hay không là chuyện khác, chúng tôi không quan tâm đến. Chắc ông cũng đã hiểu tại sao chúng tôi chọn ông. Vì ông hội đủ điều kiện làm thân với Loló. Nàng có quốc tịch Mỹ, hiện sống ở Nữ Ước. Faben viết thư về, yêu cầu nàng sang thăm. Bộ Ngoại Giao Mỹ đã chấp thuận cho nàng qua Mạc tư Khoa.

Tất cả tài liệu, hình ảnh liên quan đến Loló và Faben được dựng trong cặp da này. Ông đọc xong, nhớ kỹ, rồi hủy đi. Thân ái chúc ông thành công.

.

Cái tủ không lấy gì làm chặt song tôi vẫn cảm thấy vướng víu và khó chịu. Có lẽ vì Loló có quá nhiều quần áo, toàn là quần áo sang trọng mua ở tận Ba Lê, kinh đô của thế giới thời trang. Nhưng cũng có lẽ vì tôi đứng trong tủ quá lâu.

Chẳng hiểu kiếp trước tôi có phạm tội nào thật nặng nề đến kiếp này tôi phải da mang cái nghề gián điệp hành động. Nữ ước là một trong các thiên đường dạt lạc trên trái đất, đó người đàn ông nào sung sức đến Nữ ước mà dám ở li trong khách sạn, vì đường phố đông như hội, đèn sáng như sao sa, về khoản đàn bà thì chao ôi, tuổi nào cũng có, cỡ nào cũng có, túi tiền nào cũng có.

Nữ ước khi chiều đổ xuống là cõi Thiên thai.

Tôi là kẻ khoai bay nhảy, vậy mà từ khi đặt chân xuống trường bay đến giờ tôi chưa hề được một phút đồng hồ rỗi rãi để phụng sự thần tình yêu. Vừa ra khỏi phi cảng, tôi đã đụng đầu một phái viên C.I.A. Hẳn tống tôi lên xe, lái loanh quanh trong thành phố, vừa lái vừa cho tôi biết thêm một số chi tiết cần thiết.

Điệp vụ tôi có trách nhiệm thi hành ở Mạc tư Khoa là một điệp vụ phối hợp giữa tình báo Tây Đức và tình báo Mỹ. Gã phái viên CIA nói nhai nhải một hồi lâu thì trời đã nhá nhem tối. Hẳn đưa tôi đến một tiệm ăn ở khuất trong hẻm, tôi chỉ có đủ thời giờ nhai ngấu nghiền một cái xàng-uych gà với hai ly huyết-ky xếch là phải đến nhà của người đẹp Loló.

Tôi không được phép vào động đảo bằng cửa trước, nghênh ngang bấm chuông mà là lên vào bằng cửa sau, chờ cho tối hẳn, không ai nhìn thấy mới lên lật mở cửa sổ chui vào trong nhà.

Giá vào nhà rồi được kéo ghế ngồi nghỉ chân thì tôi đâu dám phân nan... Đẳng này tôi phải biến ngay vào cái tủ đựng quần áo của nàng.

60 phút trôi qua. Những ai từng trốn trong tủ mới hiểu được tâm trạng của tôi khi ấy. Trước đây, nhiều người đã nói mà tôi không tin. Tôi ki ông tin rằng đứng trong cái tủ cao hơn đầu người, bề dài hơn hai thước, bề dày hơn nửa thước là một